

LIBRIS

We know
books

EOIN COLFER este autorul seriei fantasy pentru copii *Artemis Fowl*, care s-a vândut în peste douăzeci de milioane de exemplare în întreaga lume. Primul titlu din serie a fost transpus într-un film de lung metraj regizat de Kenneth Branagh și s-a aflat în topul de bestsellere *New York Times*. Eoin a fost Irish Children's Laureate și a câștigat premiul Irish Children's Book of the Year pentru *Imaginary Fred*, la care a colaborat cu faimosul ilustrator Oliver Jeffers.

P.J. LYNCH este unul dintre cei mai apreciați ilustratori irlandezi de carte. A câștigat multe premii, inclusiv Mother Goose Award, Irish Bisto Book of the Year Award și prestigioasa medalie Kate Greenaway, pe care a dobândit-o de două ori: pentru *The Christmas Miracle of Jonathan Toomey* de Susan Wojciechowski și *When Jessie Came Across the Sea* de Amy Hest. P.J. a fost Irish Children's Laureate și a mai desenat postere pentru Opera Ireland și Abbey Theatre, precum și timbre pentru An Post.

EOIN COLFER

Cățelul care a uitat să latre

ILUSTRAȚII DE P.J. LYNCH

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE MAURA COTFAS

arthur

1

OMUL CU GURA MARE îi zicea CĂȚEL.

Sau CUȚU.

Sau POTAIE.

Dar cel mai des CĂȚEL.

Ori de câte ori îl auzea jos târșându-și ghețele sau îi simțea mirosul acru, Cățel se ascundea cât mai departe de ușă, în mijlocul grămezii de blană zvăpăiată formată din frații și surorile lui. În spatele celor cu chef de mușcat și de zgâriat. Sub burți blănoase și cozi neastâmpărate.

Dar niciodată lângă COLȚ. Lui Colț îi plăcea la nebunie să-și înfigă colții în orice, și nu doar așa, în joacă, precum ceilalți, ci cu MUȘCĂTURI ZDRAVENE care-l făceau pe Cățel să

SCHEAUNE și să SCHELĂLĂIE. Asta nu era deloc MINUNAT. Uneori MAMA îl apuca blând de grumaz pe Colț și îl muta mai departe pentru că NU era MINUNAT. Dar nu trecea mult și Colț se întorcea la locul lui.

Până la urmă, Cățel găsi soluția: de fiecare dată când Colț se apropia de el, își vâră botul în urechea lui și lătra tare: HAM! HAM! HAM!

De trei ori. Sunetul ce-i inunda urechea îi dădea AMEȚELI, iar Colț alerga în cerc de câteva ori și apoi adormea.

Cu ocazia descoperirii acestui șiretlic, mama îl linsese pe creștet pe Cățel, ceea ce era un lucru EXCELENT.

OAMENII care veneau să-i vadă intrau pe ușă și aduceau ÎNĂUNTRU mirosuri de AFARĂ, pe încălțări și haine. Mama îi explica mirosurile lui Cățel fie lingându-l, fie prin lătrături și mârâieli.

Așa miroase IARBA.

Și așa miroase PLOAIA.

Și când cineva arăta spre unul din frații sau surorile lui, omul cu gura mare ridica puiandrul

din COȘ. Oamenii îi dădeau niște HÂRTII FOȘ-NITOARE, iar puiul pleca apoi cu persoana care-l alesese, fără să se mai întoarcă vreodată. Asta îl întrista pe Cățel, pentru că el nu voia să se despartă de mama, cum făcuseră ceilalți. Așa că de câte ori venea cineva, se ascundea după ea.

Mama îl adulmeca și știa după miros că e TRIST. Îi spunea să nu mai fie așa trist.

„Nu-ți fie teamă“, îi zicea. „Într-o bună zi o să-ți găsești și tu BĂIATUL sau FATA. Un om numai bun pentru tine. O să te ia și-o să te ducă în lumea splendidă de AFARĂ. E cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unui cățel.“

Cățel se mai înveseli puțin, dar încă era un pic trist, pentru că indiferent cât de potrivit s-ar dovedi acel cineva, lui tot i-ar fi dor de mama. Totuși, mai prinsese nițel curaj. Așa că acum nu se mai ascundea de vizitatori. Dacă mama a zis că există un om numai bun pentru el, atunci așa trebuia să fie. Și acel băiat sau acea fată avea să-l ducă AFARĂ.

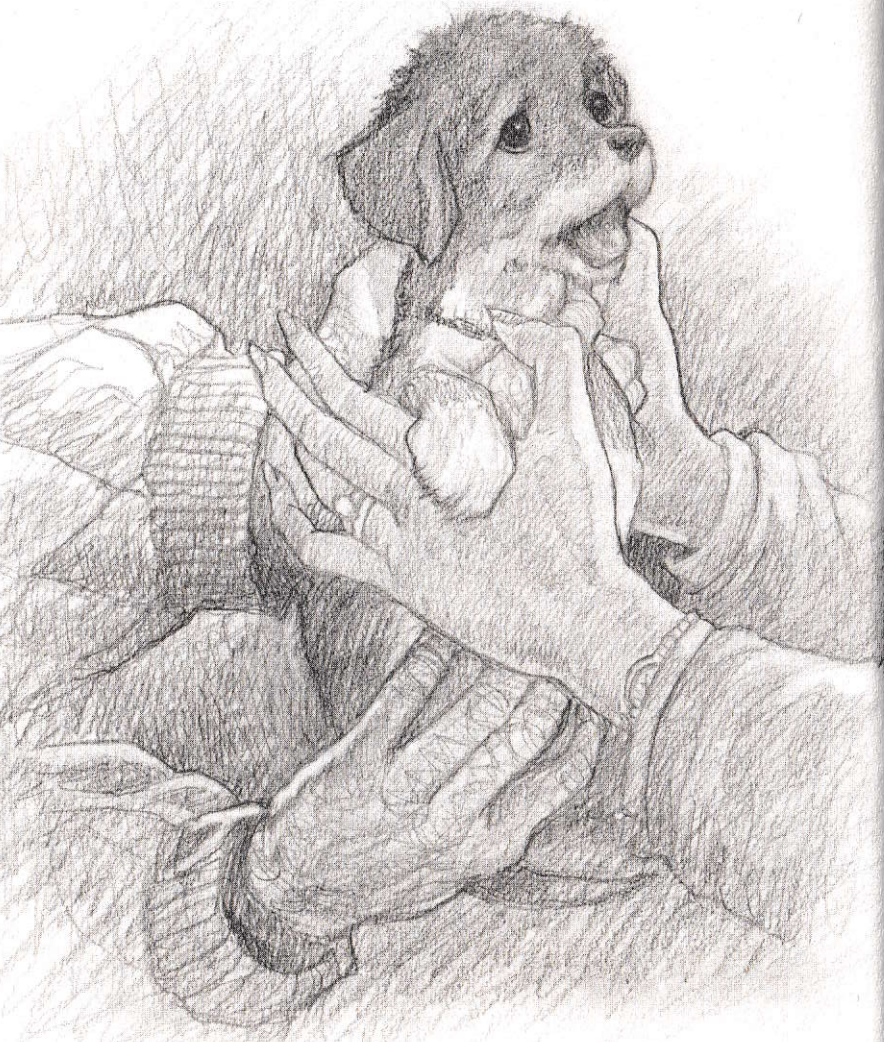
Mai târziu, Cățel a fost scos afară, dar numai până în curte, cât omul a făcut curat înăuntru cu mopurile și periile lui. Curtea era pietruită toată și printre crăpăturile dalelor se ițeau doar câteva fire de iarbă. Mai era și un ghiveci unde fusese cândva o floare, dar o roșese Colț. Cățel tânjea după adevărata lume SPLENDIDĂ de AFARĂ, de dincolo de curte, și deși încă se temea un pic de oameni, știa că numai ei puteau să-l ducă acolo – așa că nu se mai făcea ghem când cineva venea să inspecteze coșul.

Curând nu mai rămaseră decât doi pui cu mama: Colț și Cățel. Unii copii îl aleseseră pe Colț, dar cum el încerca mereu să îi muște și ei

habar n-aveau de ȘIRETLICUL MINUNAT cu care să-l oprească, Colț ajungea de fiecare dată înapoi în coș.

Până într-o dimineață, când SOARELE bătea în geam și sosiră două persoane să îi vadă. Un bărbat și o doamnă. Doamna arată spre Cățel.

Când se apropie de el, Cățel miroși mâna omului cu gura mare și îl cuprinse FRICA. Dar omul FĂCEA pe amabilul în prezența altor oameni.

Toată prefăcătoră asta mirosea fix ca MÂNCAREA ARSĂ pe care le-o răzuia uneori în boluri din cratițele lui. Omul îl ridică ușor din coș și i-l dădu doamnei.

Doamna mirosea a FLORI. Cățel nu simți niciun iz de mâncare arsă, așa că trăgea nădejde că totul va fi MINUNAT dacă pleacă cu ei.

Însă avea să descopere curând că nimic nu era MINUNAT.

Ba dimpotrivă, era RĂU.

2

Doamna îl puse pe Cățel într-o CUTIE ÎNTU-NECATĂ, cu găuri pe o latură și paie pe jos, pe care să se culce. Dar cutia era atât de îngustă, încât nici măcar un cățel mai mic n-ar fi putut să stea întins.

„Nu e DELOC MINUNAT“, își zise Cățel. Însă își uită imediat gândul când se simți luat pe sus și, ajuns AFARĂ, putu să adulmece LUMEA ÎNTREAGĂ.

Aaah, ce de MIROSURI.

Mirosuri care-i încrețeau nasul, mai să îl înece.

Mirosuri atât de puternice, încât le simțea gustul pe limbă.